

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΣΠΗΛΑΙΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Η Σχέση του με τη σύγχρονη εποχή

Ο Πλάτων στο έργο του *ΠΟΛΙΤΕΙΑ*, μέσα από την αλληγορία του Μύθου του Σπηλαιού μας παραθέτει τις επιπτώσεις της έλλειψης της Παιδείας στη φύση του ανθρώπου.

Σε ένα σπήλαιο βρίσκονται άνθρωποι, από παιδιά, αλυσοδεμένοι στα πόδια και στον αυχένα, ούτως ώστε να μην μπορούν να γυρίσουν το κεφάλι ούτε δεξιά ούτε αριστερά ούτε πίσω παρά μόνο μπροστά όπου υπάρχει ένας τοίχος. Πίσω τους υπάρχει μια αναμμένη φωτιά, με αυτό τον τρόπο οτιδήποτε διαδραματίζεται πίσω από την πλάτη τους αυτό αναπαριστάνεται ως σκιά απέναντι στον τοίχο. Οπότε οι άνθρωποι αυτοί, σ' όλη τους τη ζωή δε βλέπουν τα αληθινά πράγματα (γεγονότα) αλλά μόνο τις σκιές τους!

Μεταξύ δεσμοτών και του τείχους βρίσκονται άλλοι άνθρωποι, χωρίς δεσμά, οι οποίοι πηγαиноέρχονται μεταφέροντας διάφορα αντικείμενα, όμως είναι τόσο γρήγορες οι κινήσεις τους που οι δεσμώτες δεν μπορούν να αντιληφθούν και να εστιάσουν, ώστε να μπορέσουν να σκεφθούν (να θέσουν σε εφαρμογή τη νοητική λειτουργία). Αυτοί οι άνθρωποι ονομάζονται *θαυματοποιοί*, είναι αυτοί που προσπαθούν πάντα να μας ξεγελάσουν!

Αν ξαφνικά κάποιος από τους δεσμώτες κατορθώσει να δραπετεύσει και ανέβη στο φως του Ήλιου και αντικρύσει τα πράγματα, γρήγορα θα κατανοήσει την πλάνη στην οποία ζούσε μέσα στην σπηλιά και τότε θα συνειδητοποιήσει ότι οι σύντροφοί του είναι βυθισμένοι μέσα στις ψευδαισθήσεις και τότε θα θελήσει να κατέβει να τους ενημερώσει για τον αληθινό κόσμο αλλά οι δεσμώτες δεν επιθυμούν να φύγουν από τη φυλακή τους διότι πιστεύουν ότι ο αληθινός κόσμος είναι αυτός που ζουν οι ίδιοι και προσπαθώντας να διδάξει στους υπόλοιπους την αλήθεια πιθανώς να δεχτεί το μίσος και την αντίδρασή τους.

Μας δηλώνει ότι οι άνθρωποι αλυσοδέονται από παιδιά, δυστυχώς αυτό ισχύει σε ικανό αριθμό παιδιών, των 5-6 ετών, μόλις εισέρχονται σε σχολικούς χώρους, γίνονται δεσμώτες λόγω παντελούς έλλειψης *Παιδείας*, αφού έχουν κυρίως ή/και μόνο κατάρτιση και έτσι είναι βυθισμένοι στο σπήλαιο, στον κόσμο των ψευδαισθήσεων και του απόλυτου υλιστικού πνεύματος που χαρακτηρίζει τη σύγχρονη εποχή της εικονικής πραγματικότητας, των ρηχών επιδείξεων. Επομένως δεσμώτης είναι ο *απαίδευτος* άνθρωπος, συνεπώς και η *απαίδευτος ψυχή*!

Μας μιλάει για *θαυματοποιούς*, που στην κάθε εποχή, συνεπώς και στη σύγχρονη, δεν είναι άλλοι από διάφορους αποκαλούμενους ή/και αυτοαποκαλούμενους *Ταγούς*, πολιτικούς, κοινωνικούς, οικονομικούς και κάθε μορφής διεφθαρμένης εξουσίας και πολιτευμάτων, που λόγω πρόσκαιρου προσωπικού συμφέροντος, αλαζονείας-αχαλίνωτης φιλοδοξίας (=ΕΓΩ), ασκούν άδικες αποφάσεις έναντι των κοινωνιών-των λαών (δεσμοτών) και διά μέσου της προπαγάνδας και των απατηλών υποσχέσεων και των ψευδο-φαινομενικών στιγμών ευτυχίας κρατούν την σκέψη-νόησή τους φυλακισμένη, δηλαδή πλύση εγκεφάλου, στερώντας τους, φυσικά, την πραγματική γνώση, διά μέσου της *ΠΑΙΔΕΙΑΣ*,

ούτως ώστε να μη σκέπτονται, μέσα από τα ανώτερα στρώματα της νόησης, για να μην αφυπνιστούν ποτέ και αυτοί ανενόχλητοι, ως ταγοί, ως είδωλα, να ασκούν εξουσιαστική εξουσία πάνω τους, με τους όποιους συγκεκαλυμμένους μανδύες. **Όμως και αυτοί δεν είναι σε καλύτερη μοίρα**, επειδή πλανώντες και πλανεμένοι ζουν στο ίδιο απατηλό περιβάλλον του σπηλαίου, μέσα στο πνευματικό σκοτάδι!

Τέλος, αν και ενημερώθηκαν για τον πραγματικό κόσμο, δε θέλουν να σπάσουν τα δεσμά και να ζήσουν στο Φως, διότι βολεύθηκαν μέσα στον κόσμο των ψευδαισθήσεων, όπως ο σύγχρονος άνθρωπος που ζει στο δικό του σπήλαιο=διαμέρισμα τάδε ορόφου, σπίτι της τάδε οδού, μπροστά σε μια τηλεόραση, σε έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή, σε ένα κινητό, με τα στρατευμένα είδη ταχυφαγείων σωρεία, βουλιάζοντας σε καναπέδες, ώρες ημέρες, νύκτες, χωρίς στόχους, δίχως σκοπούς, αποξενωμένος από τους συνανθρώπους του, σε πλήρη πνευματική αποχαύνωση! Βέβαια αυτό δεν είναι τυχαίο, γνωρίζει πολύ καλά το εξουσιαστικό σύστημα ελέγχου των μαζών ότι ο άνθρωπος συγχρονιζόμενος με άλλους ανθρώπους, ανταλλάσσοντας απόψεις και ιδέες με άλλους ανθρώπους, διά μέσου του διαλόγου, του δίνεται το έναυσμα να σκέφτεται, να προβληματίζεται, να μελετά και βήμα-βήμα να αναζητά την αλήθεια, να θέτει τις ανώτερες νοητικές λειτουργίες σε ενεργοποίηση, και μέσα από αυτή την νοητική λειτουργία υψηλού πνευματικού επιπέδου αρχίζει να αφυπνίζεται και με τα ισχυρά πνευματικά εφόδια που αποκτά διά της γνώσεως και όχι διά του πίστευε ό,τι σου δίνω, ακολουθεί πιστά τα βήματα του Φιλοσόφου στο δύσκολο και ανηφορικό μονοπάτι του σπηλαίου που οδηγεί στο **ΦΩΣ** και στον Αληθινό Κόσμο των Ιδεών!

Εκτιμώ ότι το Σπήλαιο δεν είναι τίποτα άλλο παρά ο Πλανήτης Γη που σαν ένα εκπαιδευτήριο η σαρκωμένη ψυχή καλείται πλέον να αποκτήσει Παιδεία-Γνώση για να μπορέσει να εξελιχθεί και να τελειοποιηθεί πνευματικά, όπως είναι και η αποστολή της, **Κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση Θεού**. Οπότε ο άνθρωπος αφού αφυπνισθεί και επιλέξει τον δύσκολο δρόμο της Αρετής, μιμούμενος Ηρακλή και Ιησού Χριστό και αφού αποκτήσει συνείδηση του απατηλού κόσμου θα γίνει καλύτερος άνθρωπος και πολύ πιο χρήσιμος στην Κοινωνία, μιμούμενος τον Προμηθέα (Φωτιά) και τον Μέγα Βασίλειο(Βασιλειάδα)!

Το πλέον σπουδαίο και σημαντικό είναι ότι μετά τον χωρισμό (αποβίωση-θάνατος), η πεπαιδευμένη ψυχή πετά προς το ουράνιο **ΦΩΣ** με εφόδια τη γνώση, την όντως *Παιδεία* που αποκτά στη Γη, δηλαδή στη διαδρομή της μέσα στην ύλη, προς τον **Ιδεατό Κόσμο**, προς το **Ήθος του ΘΕΟΥ!**

Δρ Ανδρέας Σοφόκλης, ΕΜΕ Φιλολογικών Μαθημάτων, Ερευνητής, Αρθρογράφος.